

Літопис Великої Вітчизняної

НАБЛИЖАЮЧИ СВЯЩЕННУ ПЕРЕМОГУ

«В ході зимової кампанії 1944 р. радянські війська, розгромивши південне стратегічне угруповання німецько-фашистських військ, визволили не тільки Прааобережну Україну і Крим, але й значну частину захід-

них областей України. В середині квітня 1-й Український фронт тимчасово перейшов до оборони на рубежі західніше Луцька — Червоноармійськ — західніше Тернополя — Коломия — Красноільськ..

..До 12 липня війська фронту були готові до наступу».

(«История Великой Отечественной войны Советского Союза (1941—1945)» в 6 томах. Т. 4, М., 1962, с. 205, 210).

Бій під Башарівкою

Вдосвіта 23 березня бійці батальйону капітана Федорова вибили ворогів із Башарівки. Невеликому цьому селу, проте, судилося стати місцем запеклих сутичок. Фашисти, як виявилось, не змирилися з втратою населеного пункту: тричі вони вдавалися до психологічних атак, але хоробрі радянські воїни продовжували відстоювати відвойований рубіж.

Після полудня гітлерівці (очевидно, одержавши підкріплення) кинулись у чергову контратаку. Їм протистояли підрозділи 868 стрілецького полку. То був страшний бій. Безперервно то тут то там вибухали снаряди і міни, здіймаючи стовпи землі; не вцухало татаркання кулеметів та автоматів. На нас фашисти обрушили тонни смертоносного металу. Здавалось, пливла з-під ніг земля. Ядучий дим, кіптява до болю різали очі. А коли вгамувалося, нарешті, це пекло, на нашу оборону ринула лавина хрестатих танків. За ними йшли автомашинки, поливаючи нас вогнем.

Кулеметникам з батальйону капітана Падричєва вдалося відсікти гітлерів-

ців від броньованого прикриття. А проте становище лишалось критичним. На лівому фланзі ворожі танки виринули підійшли до наших позицій. Бійці Падричєва пустили в хід пляшки з запалювальною сумішшю і протитанкові гранати, влучно стріляли бронебійники.

Ось один танк задимів, другий закрутився на місці з перебитою гусеницею...

Та сили були нерівні, і велика група броньованих машин з хрестами на баштах прорвалася в наш тил.

Діставши наказ перекрити їм шлях до Башарівки, вогневий взвод лейтенанта Векслера направився в район нових вогневих позицій. Швидко розгорнувши гармати, артилеристи приготувались до бою.

І ось з-за лісу виповзли танки. Коли вони вже йшли обабіч дороги, на вогневій пролунав владний голос лейтенанта:

— По головному — вогонь!
Змайнули яскраві язики полум'я — і бронебійні снаряди вдарили в танк, що мчався попереду. Він розвалився ніби сирникова коробка.

Однак, незважаючи на втрати, ворог пробивався уперед. Завирувала справжня вогнева дуель.

Фашистам вдалося підбити гармату старшого сержанта Овсяникова. Критичне становище склалося і біля гармати старшини Михайла Коростельова: вражений осколком, позалився горілиць навідник Краснолівцев, кулеметна черга підкосила підшошка снарядів і заряджаючого. До наведеної панорами став Коростельов, за снарядами кинувся Векслер — і гармата знов заговорила.

Нашвидку перев'язавши поранених, фельдшер батареї Шура Філатова теж кинулась за снарядами.

Але рішучий окрик «До Овсяникова!» спинив її.

— Там всі...

— Не всі, — різко обізвав командир взводу.

— Миттю! Займайтесь своєю справою.

Поле застилав дим.

Ось на позицію посунув ще один танк.

Підпустивши його поближче, Коростельов вистріляв. Снаряд влучив!

Шура в цей час уже бігла до розбитої гармати Ов-

сяникова. І враз — вибух неподалік, за спиною. Він змусив її озирнутись: на тому місці, де стояла гармата Коростельова, піднявся стовп землі. Шуру пройняв відчай: здавалось, все — полон, смерть... немає порятунку.

Крізь пелену сліз вона помітила червоноармійця, що стікав кров'ю. Це мимохіть повернуло до реальностей життя. Поспішила на допомогу. А коли перев'язала солдатів рани і озирнулася в сторону розбитих гармат, то не могла стримати розпачливого зойку: гітлерівці стягували вбитих і поранених артилеристів до гармат, біля якої, прив'язаний до ствола, стояв їх командир лейтенант Михайло Векслер. Червоноармійців облили бензином і підпалили.

Шура безсило застогнала і втратила свідомість.

Ще довго горіло полум'я в полі під Башарівкою.

За свою Вітчизну смертю героїв гинули мої бойові товариші...

А. КОГОН, учасник визволення Червоноармійського району від німецько-фашистських загарбників, ветеран колишньої 287-ї стрілецької дивізії, кавалер ордена Вітчизняної війни II ступеня.

Іван Максимович ДОДІН у роки Великої Вітчизняної війни служив механіком у 17-му гвардійському авіаполку 6-ї авіаційної дивізії далекої ой, яка громилла фашистських загарбників під Москвою і Сталінградом, біля Ленінграда і Варшави, в Кенігсбергу і Берліні. Ветеран нагороджений медалями «За бойові заслуги», «За оборону Сталінграда», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.». Біля міста Андреаполь Калінінської області під час нальоту ворожої авіації був поранений.

Комуністи-фронтовики виявили Івану Максимовичу високе довір'я, прийнявши його в 1944 році в ряди партії.

Після війни І. М. Додін працював на господарській роботі в Червоноармійську, обирався головою сільрад у Крипці й Опарицах. Його трудовий стаж перевищує 40 років. За сумлінність Іван Максимович відзначений медаллю «Ветеран праці». Нині він на заслуженому відпочинку.

Фото В. Грицайчука.